

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Karla Šimky, Filipa Dienstbiera, Tomáše Herce, Davida Hipšra, Tomáše Kocourka a Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti **SP Venture a.s.**, Lucemburská 1496/8, Praha 3, o kompetenční žalobě dle § 97 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci záporného kompetenčního sporu o příslušnost vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 12. 2022, č. j. MHMP 2134990/2022, sp. zn. 1051999/2022,

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** k vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 12. 2022, č. j. MHMP 2134990/2022, sp. zn. 1051999/2022, **j e Úřad průmyslového vlastnictví.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Předmětem projednávané věci je určení, který z ústředních správních úřadů (Ministerstvo průmyslu a obchodu, anebo Úřad průmyslového vlastnictví) je příslušný k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 9. 12. 2022, č. j. MHMP 2134990/2022, sp. zn. 1051999/2022. Jím magistrát shledal osobu zúčastněnou na řízení vinnou tím, že prostřednictvím webových stránek www.zivada.cz (původně www.parfemy-sp.cz) ode dne 29. 10. 2020, kdy prodala tester parfému „Carolina Herrera 212 Sexy parfémovaná voda pro ženy 100 ml TESTER“, do dne 5. 12. 2022 prodávala testery produktů značky „Carolina Herrera“, které jsou na zmiňovaných webových stránkách označeny nápisem „TESTER“, čímž obviněná neoprávněně užívala slovní ochrannou známku zapsanou pod číslem přihlášky 3011020, jejímž vlastníkem je společnost Carolina Herrera Ltd, 501 Seventh Avenue, 17Th Floor, 10018 New York, NEW YORK, Spojené státy americké, zapsanou v rejstříku vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví, aniž by byla jejím vlastníkem, ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž byla chráněna, čímž se dopustila neoprávněného užití ochranné známky podle § 51a odst. 1 zákona o ochranných známkách. Za uvedený přestupek uložil magistrát obviněné pokutu ve výši 50 000 Kč a současně jí uložil zaplatit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí magistrátu podala osoba zúčastněná na řízení odvolání k žalobci. Žalobce vyhodnotil, že není příslušný k rozhodnutí o odvolání proti napadenému rozhodnutí magistrátu (dále jen „příslušný orgán“), proto dne 27. 6. 2023 postoupil odvolání žalovanému jako příslušnému orgánu. Žalovaný dne 14. 7. 2023 sdělil žalobci, že není příslušným orgánem.

II. Stručné shrnutí obsahu žaloby

[3] Žalobce v kompetenční žalobě nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalovaný není příslušným orgánem.

[4] Podle § 51a odst. 4 zákona o ochranných známkách přestupky podle odst. 1 tohoto paragrafu projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností. Žalobce uvádí, že z § 118 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), vyplývá, že orgánem příslušným k přezkoumání rozhodnutí magistrátu, který vykonává mj. přenesenou působnost svěřenou orgánům obcí s přenesenou působností, jsou příslušná ministerstva. Podle žalobce nelze pojem „příslušná ministerstva“ vykládat zúženě pouze jako ústřední správní úřad, v jehož čele stojí ministr, ale ve smyslu legislativní zkratky použité v § 20 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky (dále jen „kompetenční zákon“), jako ministerstva a ostatní ústřední úřady.

[5] Žalobce dále uvádí, že on nemůže být příslušným orgánem, neboť z kompetenčního zákona nijak nevyplývá, že by měl působit v oblasti ochrany práv z průmyslového vlastnictví. Na tom nic nemění skutečnost, že má podle § 13 kompetenčního zákona působnost v oblasti malých a středních podniků a živností. Nadto magistrát nerozhodoval na úrovni kraje jako krajský živnostenský úřad ve věcech spadajících do oblasti živností.

Nicméně pokud by tomu tak bylo, by byl příslušným orgánem Živnostenský úřad České republiky.

[6] Naopak, podle § 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví (dále jen „zákon o ochraně průmyslového vlastnictví“), je žalovaný ústředním orgánem státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví České republiky. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně průmyslového vlastnictví rozhoduje žalovaný o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobků. Podle žalobce nelze pojem řízení o ochranných známkách ve smyslu § 45 zákona o ochranných známkách chápat zúženě pouze jako registrační řízení, ale právě jako všechna správní řízení podle zákona o ochranných známkách.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný uvádí, že vykonává svou rozhodovací pravomoc ve správním řízení pouze ve věcech poskytování a odnímání ochrany průmyslovým právům, a to v rozsahu daném jednotlivými zákony na ochranu průmyslového vlastnictví. V řízeních na jiných úsecích státní správy ani v oblasti porušování práv z průmyslového vlastnictví žalovaný rozhodovací pravomoc nemá. Zákonodárce tak záměrně institucionálně oddělil řízení o registraci průmyslových práv (udělování, popř. odnímání ochrany právům průmyslového vlastnictví), o níž rozhoduje žalovaný, od řízení o porušování práv z průmyslového vlastnictví a řízení zajišťujícího jeho vymáhání, včetně správního trestání na tomto úseku, kde jsou příslušné k rozhodování jiné orgány.

[8] Z důvodové zprávy k zákonu o ochraně průmyslového vlastnictví vyplývá, že poskytováním ochrany průmyslového vlastnictví se rozumí toliko zápisná řízení týkající se ochranné známky (a tomu odpovídající odnímání ochrany výmazem z rejstříku, zrušením, prohlášením neplatnosti průmyslového práva), a nikoli projednávání přestupku spočívajícího v neoprávněném užívání ochranné známky, které se zápisným řízením nijak nesouvisí.

[9] Žalovaný má za to, že „příslušným ministerstvem“, které je nadřízeným správním orgánem magistrátu a které zároveň přezkoumává jeho rozhodnutí, je pouze „ministerstvo“ jako ústřední orgán státní správy mající v čele člena vlády ministra, a nikoli též jiný ústřední orgán státní správy. Jak vyplývá ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2023, zákon o hlavním městě Praze v některých ustanoveních, především těch týkajících se dozoru a kontroly (§ 106 až 115), používá sousloví „ministerstva a jiné ústřední správní úřady“. I z této dikce lze usuzovat, že zákonodárce mezi těmito dvěma termíny na různých místech zákona rozlišuje (stejně tak je v některých ustanoveních používáno např. i sousloví „vládou nebo ústředním správním úřadem“). Pokud se tedy v § 118 odst. 2 a odst. 3 písm. b) zákona o hlavním městě Praze hovoří pouze o „ministerstvu“, a nikoliv již o jiném ústředním správním úřadu, nepřipadá žalovaný (jako „jiný ústřední správní úřad“) jako příslušný nadřízený správní orgán v úvahu (i přesto, že je ústředním správním orgánem na úseku ochrany průmyslového vlastnictví, mj. ochranných známek). Příslušné tedy je v tomto případě pouze „ministerstvo“.

[10] Dle žalobce lze k výkladu pojmu „ministerstva“ užitému v tomto ustanovení vyjít z definice, přesněji legislativní zkratky, kterou používá kompetenční zákon. S tímto výkladem se žalovaný neztotožňuje. Dle čl. 44 odst. 1 Legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19. března 1998 č. 188, ve znění pozdějších změn, lze text odpovídající legislativní zkratce zavedené v jednom právním předpisu použít jen v prováděcím předpisu, je-li zaveden v prováděném zákoně. Toto ustanovení tedy samo o sobě umožňuje aplikaci legislativní zkratky zavedenou určitým zákonem pouze v jeho textu a pak v textu jeho prováděcího předpisu. Pro jiné právní předpisy (zejména jiné zákony) nemá taková legislativní zkratka relevanci. V případě dvou odlišných právních předpisů, jako je kompetenční zákon a zákon o hlavním městě Praze, nelze legislativní zkratku užitou v jednom zákoně užít v zákoně druhém.

[11] Žalovaný je přesvědčen, že s ohledem na skutečnost, že přestupek měl být zjištěn při kontrole plnění povinností souvisejících s živnostenským podnikáním, měl by být příslušným orgánem shledán žalobce.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[12] Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

V. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

V. 1. Podmínky řízení

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se jedná o kompetenční spor ve smyslu § 97 a násl. s. ř. s., který je definován třemi prvky (předpoklady). Za prvé musí být vedeno řízení, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Za druhé jde o situaci, kdy si 1) dva správní orgány osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – kladný kompetenční spor), nebo 2) naopak popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – záporný kompetenční spor). Za třetí těmito správními orgány musí být subjekty vymezené v § 97 odst. 1 s. ř. s., a to v kombinacích v tomto ustanovení uvedených (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, čj. Komp 3/2012-49).

[14] V nyní projednávané věci jsou všechny tři výše uvedené podmínky splněny. V původním řízení se jednalo o odpovědnost osoby zúčastněné na řízení za přestupek. Existují dva správní orgány, které popírají pravomoc vydat v dané věci rozhodnutí, a oba orgány jsou ústředními správními orgány.

V. 2. Právní názor Nejvyššího správního soudu

[15] Podle § 51a odst. 1 zákona o ochranných známkách fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně užívá ochrannou známku. Podle § 51a odst. 4 zákona o ochranných známkách přestupek podle odstavce 1 projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností. Podle § 31 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze orgány hlavního města Prahy vykonávají přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena orgánům obcí, orgánům obcí s pověřeným obecním úřadem a orgánům obcí s rozšířenou působností, není-li dále stanoveno jinak.

[16] Podle § 89 odst. 1 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán. Podle § 178 odst. 1 správního řádu nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. Podle § 118 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze je při výkonu přenesené působnosti hlavního města Prahy hlavní město Praha podřízeno příslušnému ministerstvu. Podle § 118 odst. 3 písm. b) zákona o hlavním městě Praze příslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy, přezkoumávají rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy vydaná ve správním řízení.

[17] Podle § 1 odst. 1 zákona o ochraně průmyslového vlastnictví je Úřad průmyslového vlastnictví ústředním orgánem státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví České republiky. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně průmyslového vlastnictví Úřad průmyslového vlastnictví rozhoduje o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobků. Podle § 13 odst. 1 písm. e) kompetenčního zákona je ministerstvo průmyslu a obchodu ústředním orgánem státní správy pro věci malých a středních podniků a pro věci živností.

[18] Nejvyšší správní soud se při posuzování věci řídil následujícími dílčími úvahami.

[19] Při vydání napadeného rozhodnutí vystupoval magistrát ve smyslu § 51a zákona o ochranných známkách ve spojení s § 31 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze jako obecní úřad obce s rozšířenou působností. Za standardních okolností by proto nadřízeným správním orgánem byl krajský úřad [§ 178 odst. 2 správního řádu]. Hlavní město Praha však má v systematické veřejné správě specifické postavení, neboť jeho orgány podle § 31 zákona o hlavním městě Praze vykonávají v přenesené působnosti nejen činnost svěřenou obecním úřadům všech kategorií, ale i svěřenou krajským úřadům. Ze zákonné úpravy tedy plyne, že magistrátu není nadřízen žádný krajský úřad, neboť jeho funkci sám plní, zároveň však o odvolání proti svému rozhodnutí nemůže rozhodovat ve druhém stupni sám, neboť odvolání má tzv. devolutivní účinek a rozhoduje o něm nejbližší nadřízený (tj. jiný) správní orgán (§ 89 odst. 1 správního řádu).

[20] V takovém případě je nadřízený správní orgán potřeba hledat podle § 178 odst. 1 správního řádu ve zvláštních zákonech. Tímto zákonem je pro hlavní město Prahu § 118 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze. Podle tohoto ustanovení je při výkonu přenesené působnosti hlavního města Prahy hlavní město Praha podřízeno příslušnému ministerstvu. Podle § 118 odst. 3 písm. b) tohoto zákona pak rozhodnutí vydaná v přenesené působnosti podle správního řádu přezkoumává příslušné ministerstvo. Mezi účastníky řízení je spor, jakým způsobem vyložit pojem „příslušné ministerstvo“. Podle žalobce by měl tento pojem být vykládán široce jako „příslušné ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad“. Žalovaný naproti tomu míní, že by měl být vykládán úzce jako „ústřední orgán, v jehož čele stojí ministr“.

[21] Přesvědčivější je právní názor zastávaný žalobcem. Ač nelze bez dalšího na zákon o hlavním městě Praze aplikovat legislativní zkratku užitou v kompetenčním zákoně, systematickým výkladem lze dospět k závěru, že formulace uvedená v § 118 odst. 3 písm. b) zákona o hlavním městě Praze, v níž chybí přezkumná pravomoc

jiných ústředních správních úřadů, je spíše legislativním nedostatkem než úmyslem zákonodárce.

[22] Přesvědčivý není ani argument odvozující kompetenci žalobce od toho, že přestupek byl zjištěn při výkonu kontroly v souvislosti s živnostenským podnikáním a že o přestupku rozhodoval v prvním stupni živnostenský a občanskosprávní odbor magistrátu. Rozdělení agend mezi jednotlivé vnitřní složky (například odbory) správních úřadů (či úřadů územních samosprávných celků) je čistě otázkou jejich vnitřní organizace (leda by zákon něco výslovně stanovil, což neplatí v projednávané věci) a není odrazem zákonem předepsaných pravidel tak, aby bylo možné na základě toliko vnitřního uspořádání úřadu dovozovat kompetenci k rozhodování v dané oblasti. Stejně tak, pokud jde o zjištění přestupku v souvislosti s výkonem živnosti, je potřeba vzít v potaz skutečnost, že podle § 51a odst. 1 zákona o ochranných známkách se může přestupku dopustit nejen podnikající fyzická a právnická, ale též „běžná“ fyzická osoba. V takovém případě by však již přestupek nebyl zjištěn v souvislosti s výkonem živnosti a podnikání, a tudíž by odpadl jeden z předpokladů, na nichž žalovaný zakládal kompetenci žalobce vydat ve věci rozhodnutí.

[23] Opačným výkladem by bylo možné dospět k závěru, že žalobce by mohl být příslušným orgánem vždy, když se dopustí přestupku podnikající fyzická či právnická osoba v souvislosti s živnostenským podnikáním, bez ohledu na oblast veřejné správy, jíž by se přestupek týkal. Například podle zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, v rozhodném znění, se však může podnikající fyzická nebo právnická osoba v souvislosti s živnostenským podnikáním dopustit přestupků, které zjevně náleží do působnosti jiných ministerstev (např. Ministerstva zdravotnictví pro přestupky podle § 11 tohoto zákona). Obdobně se může přestupku v silničním provozu v souvislosti s živnostenským podnikáním dopustit podnikající fyzická nebo právnická osoba podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, přesto bude k přezkumu rozhodnutí o přestupku příslušné Ministerstvo dopravy (a v praxi také standardně tyto přestupky přezkoumává).

[24] Podpůrně lze argumentovat i důvody praktickými (funkčními). Takový přístup by totiž znamenal, že by orgány příslušnými k vydání rozhodnutí o odvolání o přestupku mohly být pro stejný typ přestupků různé orgány v závislosti na tom, kdo jej spáchá. To by bylo jistě možné, pokud by tak zákon stanovil, a za určitých okolností si pro to lze představit rozumné důvody. Například rozhodování o přestupcích spáchaných osobami ve služebních poměrech by mohlo být racionální svěřit služebnímu orgánu namísto obecnému přestupkovému orgánu kvůli zvláštnímu, obzvláště silnému typu vztahu mezi osobou ve služebním poměru a jejím služebním orgánem plynoucím z povahy služebního poměru. Obecně vzato je to však jev z hledisek funkčních spíše nežádoucí. Může totiž vést k odlišné rozhodovací praxi ve vztahu ke stejné skutkové podstatě přestupku, v rozporu s požadavkem na právní jistotu a předvídatelnost správní praxe. V pochybnostech tedy (tj. neplyne-li štěpení kompetence podle druhu subjektů, které se měly přestupku dopustit, ze zákonné úpravy) je třeba mít spíše za to, že i kompetenční režim rozhodování o přestupcích určitého typu, včetně rozhodování o odvolání v těchto věcech, má být jednotný. Podstatným pro stanovení příslušného orgánu je v takovýchto případech (neplyne-li ze zákona přesvědčivě něco jiného) tedy zákonem chráněný objekt vyjádřený ve skutkové podstatě přestupku, nikoliv okolnosti, v souvislosti s nimiž byl přestupek spáchán.

[25] V nyní projednávané věci jsou objektem chráněným zákonem práva z průmyslového vlastnictví, konkrétně práva z ochranných známek. Neoprávněný zásah do těchto práv má být podle § 51a odst. 1 zákona o ochranných známkách postihován. K ochraně práv z průmyslového vlastnictví je přitom podle § 2 písm. a) zákona o ochraně průmyslového vlastnictví povolán právě žalovaný. Ten je podle § 1 odst. 1 tohoto zákona ústředním správním úřadem pro ochranu průmyslového vlastnictví. Ze zákonné úpravy přitom neplyne, že by existovala vůle zákonodárce štěpit režim rozhodování o těchto přestupcích podle toho, zda je spáchala podnikající fyzická či právnická osoba v souvislosti s živnostenským podnikáním, anebo byly spáchány těmito typy osob bez souvislosti s živnostenským podnikáním či nepodnikajícími fyzickými osobami.

[26] Dostatečně silný není ani argument, že z důvodové zprávy k zákonu o ochraně průmyslového vlastnictví má plynout, že poskytováním ochrany průmyslového vlastnictví se rozumí toliko zápisná řízení týkající se ochranné známky (a tomu odpovídající odnímání ochrany výmazem z rejstříku, zrušením, prohlášením neplatnosti průmyslového práva), a nikoli projednávání přestupku spočívajícího v neoprávněném užívání ochranné známky, které se zápisným řízením nijak nesouvisí. V důvodové zprávě k vládnímu návrhu uvedeného zákona (tisk České národní rady 238, rok 1992, www.psp.cz) se k působnosti nově zřizovaného Úřadu průmyslového vlastnictví (žalovaného) uvádí: „*Úřad průmyslového vlastnictví České republiky bude v souladu s mezinárodními závazky a právními předpisy provádět vedle legislativní činnosti a zajišťování mezinárodních aktivit předepsaný průzkum a stanovené patentové řízení ročně asi u 5 000 přihlášek vynálezů a přijímat designace u 10 000 národních přihlášek vynálezů podle Smlouvy o patentové spolupráci. Lze předpokládat, že bude muset provést řízení asi u 1000 přihlášek průmyslových vzorů a 2000 přihlášek užitečných vzorů. V oblasti práv na označení bude nutno ročně provést průzkum asi u 10 000 národních přihlášek ochranných známek, 8000 přihlášek ochranných známek postupovaných podle mezinárodní smlouvy, jakož i zajistit další činnosti v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví. Pro vlastní činnost úřadu a pro potřeby veřejnosti bude nutno doplňovat, zpracovávat a udržovat fondy informací o vynálezech a ochranných známkách.*“ Historický zákonodárce předpokládal, že jádrovou činností žalovaného bude zápisná a výmazová agenda a s tím spojená průzkumná činnost. Z důvodové zprávy však neplyne, že by nebylo možno úřadu, jehož jádrová činnost je navrhovatelem zákona takto předpokládána, svěřit i další kompetence, zvláště takové, které úzce věcně souvisejí s činností jádrovou.

[27] K závěru o kompetenci žalovaného by nadto Nejvyšší správní soud dospěl i v případě, že by přistoupil na výklad § 118 odst. 2 a § 118 odst. 3 písm. b) zákona o hlavním městě Praze zastávaný žalovaným. Pokud by se totiž skutečně musela tato ustanovení vykládat tak, že pod pojmem „příslušné ministerstvo“ lze vnímat pouze ústřední správní orgán, v jehož čele stojí ministr, pak by nebylo možné v nyní projednávané věci předmětná ustanovení zákona o hlavním městě Praze aplikovat. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl shora, v oblasti ochrany práv z průmyslového vlastnictví totiž kompetenčním ani jiným zákonem není dána kompetence žádnému z ústředních správních úřadů, v jejichž čele stojí ministr. V takovém případě by na danou věc bylo nezbytné aplikovat původní subsidiární zbytkové pravidlo v § 178 správního řádu.

[28] Podle jeho odstavce 1 je nadřízeným správním orgánem ten, který je určen zvláštním zákonem, a není-li takto určen, pak ten, kdo rozhoduje o odvolání, případně vykonává dozor. S ohledem na skutečnost, že v nyní projednávané věci by při postupu podle

argumentace žalovaného nebylo možné určit nadřízený orgán podle zvláštního zákona (o hlavním městě Praze či jiného zákona), zbývalo by pro určení kompetentního orgánu použít pravidlo, že se jedná o orgán vykonávající dozor. Podle § 108 a 109 zákona o hlavním městě Praze přitom dozor v přenesené působnosti vykonává příslušné ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad.

[29] Zákonodárce totiž na jiných místech zákona o hlavním městě Praze vztahujících se ke kontrole či dozoru nad činností orgánů hlavního města Prahy v přenesené působnosti vždy jako kompetentní orgán uvádí „příslušné ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad“.

[30] Takto je kompetence svěřena mj. i jiným ústředním správním úřadům při dozoru nad vydáváním nařízení, usnesení, rozhodnutí a jiných opatření v přenesené působnosti podle § 108 a § 109 zákona o hlavním městě Praze nebo při kontrole výkonu přenesené působnosti podle § 113 zákona o hlavním městě Praze. Bylo by proto v rozporu se systematikou tohoto zákona a způsobem, jakým pracuje s pojmy ministerstva a jiného ústředního správního úřadu, vykládat jeho § 118 odst. 2 a § 118 odst. 3 písm. b) tak, že by při dozoru a kontrole byly kompetence dány všem ústředním správním úřadům bez ohledu na to, zda v jejich čele stojí ministr, ale při přezkumu rozhodnutí vydaných podle správního řádu nikoliv.

[31] Takový výklad, pokud by měl být striktně doslovně aplikován, by měl negativní praktické důsledky pro právní jistotu v oblasti kompetencí jednotlivých ústředních správních úřadů vůči hlavnímu městu Praze. Dalším ústředním správním úřadům ve smyslu § 2 kompetenčního zákona totiž zpravidla bývají svěřeny výlučné kompetence, v nichž nejsou nikomu podřízeny, jak již napovídá jejich označení jakožto ústředních správních úřadů. V oblastech těchto výlučných kompetencí často nebude mít kompetence žádné ministerstvo, tedy ústřední správní úřad, v jehož čele stojí ministr. To by znamenalo, že v takové oblasti by při výkonu přenesené působnosti neexistovalo příslušné ministerstvo ve smyslu § 118 odst. 2 a 3 zákona o hlavním městě Praze.

[32] Podpůrně lze argumentovat, že pokud podle § 178 odst. 2 správního řádu má být nadřízeným správním orgánem v přenesené působnosti ústřední správní úřad, jde o příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší, nikoliv pouze o ústřední správní úřad, v jehož čele stojí ministr. Tato právní úprava se sice vztahuje k nadřízeným správním orgánům krajů, přesto však svědčí o systematické stanovení nadřízených správních orgánů, v níž nechybí jiné ústřední správní úřady (v jejichž čele nestojí ministr).

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že s ohledem na to, jak výjimečně dochází k řízení o přestupku v oblasti ochrany práv z průmyslového vlastnictví (např. k naplnění skutkové podstaty podle § 51a zákona o ochranných známkách neeviduje Nejvyšší správní soud ve své judikatuře jediný případ), může rozhodnutí v nyní projednávané věci představovat pro žalovaného nezbytnost organizačních změn (žalovaný ve vyjádření k žalobě upozorňuje, že žádná osoba zaměstnaná u něho není nyní oprávněna k provádění úkonu správního orgánu rozhodujícího o přestupcích). Existuje však množství jiných ústředních správních úřadů, v jejichž čele nestojí ministr, které rozhodují o přestupcích v oblasti své působnosti zcela běžně (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, Český telekomunikační úřad, Energetický regulační úřad atd.), jakkoli v těchto případech

zákonodárce jejich kompetenci k rozhodování o přestupcích založil jasnějšími zákonnými ustanoveními. To však nemůže představovat překážku kompetenci žalovaného vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí magistrátu o přestupku neoprávněného užití ochranné známky, je-li založena zákonem stanovenými pravidly, i když je jejich výklad komplikovanější.

VI. Závěr

[34] Orgánem příslušným vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy o přestupku neoprávněného užití ochranné známky podle § 51a odst. 1 zákona o ochranných známkách je Úřad průmyslového vlastnictví.

VII. Náklady řízení

[35] Podle ustanovení § 101 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[36] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení o žalobě mělo být přiznáno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu